

Globryllup

Af Helle Helle

Fra novellesamlingen Biler og dyr (2000)

1 Jeg har forvildet mig ind i kirken efter en pludselig indskydelse. Det
var en fejl, at jeg steg af bussen her i byen. Jeg skulle have ventet, til
vi nåede sommerhusområdet, men lige pludselig blev jeg i tvivl om,
hvor vi var. Jeg steg af uden at spørge. Det viste sig at være atten
5 kilometer for tidligt. Næste bus afgår først om fire timer, klokken fem-
ten, sådan er det om lørdagen i randområderne.

Nu sidder jeg med min sportstaske i en landsbykirke blandt festklædte
mennesker. Tiden kan lige så godt gå med noget. Yderdøren er stadig
10 åben, udenfor skinner solen. Kirken ligger oppe på en bakke. Der er
vid udsigt til marker og himmel, når jeg vender mig rundt og kigger
ud. Mange af de andre sidder også og vender sig, frem og tilbage. Det
pusler ude fra våbenhuset. Så begynder orgelet at spille, og bruden
skrider ind med sin far under armen. Folk rejser sig og nikker og smi-
15 ler. Jeg ser bruden ind i øjnene, da hun passerer mig. Hun har lyst,
opsat hår. Faderen nikker. En ældre dame ved min side læner sig ind
over mig.

- Neej, siger hun lavt.
 - Hendes stemme sitrer. Hun lugter af kamfer.
 - 20 – Jo, hvisker jeg.
 - Ja, ikke, siger damen, stadig sitrende.
- Vi sætter os, og ceremonien går i gang.

Undervejs er jeg ved at forlade kirken. Jeg burde gøre det. På den
25 anden side; enhver har ret til at sidde her og glo. Og hvis jeg forlader
kirken, vil jeg vække en del opmærksomhed. Så jeg bliver siddende
og synger med, når der skal synges og finder næste salme frem i god
tid.

Så er det endelig slut, og brudeparret kysser hinanden. Dørene slås
30 op, orgelet spiller. Hånd i hånd går de ned ad midtergangen, smilen-
de.

Da de er ude af kirken, følger gæsterne efter. Jeg venter og går ud
som len sidste. I våbenhuset står en kvinde og giver hånd til alle; det
er sikkert brudens mor. Jeg giver hende hånden.

- 35 - Tillykke, siger jeg.
- Tak skal du have.

Hun holder min hånd fast og studerer mit ansigt.

- Jeg hedder Regitze, siger jeg,

Hun klarer helt op.

40 - Velkommen, Regitze, siger hun. – Har du haft en god tur?

Jeg nikker.

- Du kan køre med Britta og Sten. De har masser af plads. Hun trækker mig ud af våbenhuset og stiller mig foran et midaldrende par.

45 - Britta og Sten. Regitze kører med jer, siger hun og slipper min hånd.

- Ja, siger kvinden.

- Helt fint, siger manden.

50 Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Vi giver hinanden hånden. Så vender vi os mod brudeparret, der bliver fotograferet på trappen. Britta tager en lille pose frem og kaster ris på dem.

- Ikke endnu, Britta, råber en kvinde.

- Sten træder hen mod mig.

55 - Er du så søsteren? Siger han.

- Nej, siger jeg.

60 Så havner jeg i en grøn BMW med Sten og Britta. Han siger ingenting, hun snakker i ét væk. Om brudekjolen og salmerne og bryllupskagen, som hun har været med til at lime sammen i går. De kom allerede i forgårs og bor på en kro lidt uden for byen.

Jeg sidder på bagsædet. Jeg har sportstasken i skødet. Britta vender sig og peger på den.

- Er det gaven? Siger hun.

65 Jeg ryster på hovedet.

- Så må det være dit skiftetøj, siger hun og nikker. Og så kommer jeg også til at nikke.

- Ved du hvad?

Hun vender sig mod Sten.

70 - Lad os lige køre forbi kroen. Så kan Regitze skifte der. Det er meget lettere. Hvad siger du, Regitze?

- Joh, siger jeg.

75 Jeg står på et dametoilet, der lugter af skurepulver. Jeg roder i sportstasken, jeg har heldigvis en kjole og sandaler med. Desværre er kjolen ret krøllet. Jeg dupper vand på de mest kritiske områder og glatter stoffet stramt ud under håndtørremaskinen. Resultatet bliver nogenlunde. I mangel af bedre smører jeg solcreme på armene. Jeg friserer mig og sætter håret op med en elastik, som jeg finder på gulvet. Neglelak på tåneglene må undværes, men jeg vasker mine fødder i håndvasken.

80

Jeg ser på mig selv i spejlet. Jeg ved ikke, hvad jeg ligner. Jeg pakker cowboybukserne og sweatshirten og kondiskoene ned i sportstasken
 85 og slår kors for mig. Det ligner mig heller ikke.

Britta venter lige uden for døren. Hun lægger hovedet på skrå og rynker brynene.

- 90 - Ja, ja, siger hun. – Det er da en sød kjole.
- Den er fra Israel, siger jeg.
- Selvfølgelig. Det er i Israel, du bor.
- Nej, siger jeg.
- Er det ikke?
- 95 - Nej. Jeg bor i Randers.
- Nåh. Jamen, det ene kan vel være lige så godt som det andet, siger Britta.

Bilen rækker hun mig en lille flakon' med parfume.

- 100 - Bare forsyn dig, siger hun.
- Jeg snuser til flakonen og ryster på hovedet.
- Det er vist ikke lige mig.
- Det må du selv om.

105 Hun sidder og kigger på min sportstaske. Det gør jeg også. Så kigger jeg ud; man kunne ikke ønske sig bedre vejr til et bryllup. De eneste skyer på himlen er små, buttede lammeskyer.

- Nu ved jeg det, siger Britta. – Du er med i den store gave. Jeg svarer ikke.

- 110 - Jeg tænkte det nok, siger Britta.

Bryllupsfesten skal finde sted i et forsamlingshus ude midt på en mark. Der holder mindst fyrrer biler rundt omkring. Sten parkerer, Britta stiger ud og åbner døren for mig.

- 115 - Tak for turen, siger jeg.
- Det manglede da bare, siger Britta.
- Vi går indenfor. Jeg lader min sportstaske blive i garderoben.
- Festlokalet er pyntet med blomster og levende lys. Midt i rummet står en buffet, og midt på buffeten står bryllupskagen. Et par unge mennesker i sort og rødt tjenertøj bærer brød og vinflasker ind. Jeg
 120 går hen til bryllupskagen og betragter plasticfiguren på toppen; et smilende, stjernebedrysset brudepar.
- Den kunne du godt tænke dig, siger en gammel mand bag mig.
- Ja.

125 Jeg nikker. Han har en stok. Han går langsomt hen til mig og rækker armen

- Må man ledsage fru en ud i det grønne, siger han og jeg nikker igen.

130 Vi går arm i arm hen over gulvet og ud ad den åbentstående terrassedør. Udenfor bliver der serveret en velkomstdrink; den gamle mand holder stadig fast i min arm, men den anden holder han sit glas. Stokken har han sat fra sig op ad et hegn.

135 - Du har rigtig faet dame på, hvad Mads, siger en mand, højt og på klingende fynsk. Det får nogle til at le.

- Ja, vi to kunne da godt få hinanden til bords, hvisker den gamle til mig.

Brudeparret bevæger sig rundt i menneskemængden og hilser på. Bruden er virkelig yndig. Øjnene er mørke og helt runde, og så med det lyse hår. Brudgommen er utrolig høj, mindst to hoveder højere end bruden. De går hånd i hånd. Jeg får en anelse om, at hun er gravid; det er noget med måden, hun bevæger sig hen til folk på. Hun lader sin frie hånd glide ned over maven, og så er jeg næsten sikker.

145 - Jutta i sin fine kjole, siger den gamle mand for sig selv.

Brudeparret er ved at nærme sig.

- Er hun gravid? Hvisker jeg ind i hans øre.

Den gamle tager hårdere fat i min arm og rykker helt tæt på.

- Hvad siger du, min ven?

150 - Ingenting.

- Nå, nå.

- Mads, jeg tager lige stokken til dig, siger jeg. – Jeg skal på toiletet.

Jeg rækker ud efter stokken, lægger den ind mod hans arm og fjerner mig.

Der står en kvinde i terrassedøren med en blok i hånden. Hun er iklædt en blå matros-agtig dragt med guldknapper. Hun ser på mig uden noget særligt udtryk i ansigtet.

160 - Nogen taler eller sange? Siger hun.

- Nej.

- Er du kommet af med din gave?

Jeg ser ned på hendes fødder. Hun har gule sandaler på, kødet buler op mellem remmene.

165 - Det kan man godt sige, siger jeg.

Hun ser spørgende på mig og løfter et øjenbryn.

- Jeg er med i den store, siger jeg og smiler.

- Åh, på den måde.

Hun skriver noget ned på blokken.

- 170 - Og du hedder? Siger hun.
- Regitze.
- Ja, det navn er da ikke til at tage fejl af, siger hun og skriver videre på sin blok, og jeg krydser gennem festlokalet og ud i gangen, stikker hovedet ind ad en dør, der viser sig at være køkkenet. En
175 kvinde står med ryggen til og skyller glas af på en meget aggressiv måde. To unge mænd i tjenertøj sidder ved et bord og ryger.
- Søger du noget? Siger den ene og rejser sig.
- Ja, siger jeg.

Han kommer hen til mig.

- 180 - Hvad kan jeg hjælpe med?
- Jeg tror, jeg er faret vild, siger jeg, men så ser jeg Britta gå gennem køkkenet ikke mange meter væk, jeg trækker mig lidt tilbage i døren.
- Hun ser på mig.
185 - Faret vild, siger den unge mand.
- Jeg kan ikke finde toilettet, siger jeg og nikker til Britta. Hun har en grøn peberfrugt i den ene hånd.
- Følg efter mig, siger den unge mand, og jeg følger efter ham tværs gennem garderoben og ud på den anden side. Han har en robust
190 kropsbygning og kortklippet, lyst hår. Desværre lugter han for meget af sæbe eller noget lignende. Han standser foran en dør og slår ud med armen.
- Her er så toilettet, siger han. – Var der andet, jeg kunne hjælpe med?
195 - Har du en cykel, jeg kan låne, siger jeg.

Han ser overrasket ud.

- 200 - Hvad skal du bruge den til? Er det i forbindelse med en sangskjuler?
- Nej. Jeg trænger slet og ret til lidt frisk luft, siger jeg, og han er tydeligvis imponeret og anser mig for at være en smule excentrisk og slet ikke uspændende. Jeg kan ikke lade være med at bekræfte hans forestilling; jeg løsner elastikken i mit hår og ryster voldsomt på hovedet, håret flyver mig om ørerne.
205 - Jo, siger han uden at tage øjnene fra mig. – Jeg har en cykel. Lidt efter forlader han mig, og jeg går ind på toilettet, står ved vasken et lille minut og går ud igen. Han venter foran forsamlingshuset med en sølvfarvet herrecykel.
210 - Den er nok lidt høj til dig, siger han.
- Det betyder ikke noget. Jeg kan stå op.

Han bliver stående på trappestenen og ser mig sætte i gang. Jeg kan ganske rigtigt ikke nå pedalerne, hvis jeg sidder ned.

- Hvad hedder du? Råber jeg til ham, mens jeg kører gennem gruset.
- René, råber han tilbage.
- Tak, René.

Jeg kører et stykke ud ad landevejen, indtil jeg ser ham gå ind igen. Så vender jeg rundt, kører tilbage, sætter cyklen op ad en vejskilt et stykke fra forsamlingshuset og smutter ind efter min sportstaske i garderoben. Jeg kan høre en mand tale inde i selskabet. Jeg skynder mig tilbage, får sat sportstasken nogenlunde fast på bagagebæreren og cykler igen ud ad landevejen. Efter nogle kilometer møder jeg en motionsløber. Jeg standser og spørger om vej til den by, jeg fejlagtigt steg af bussen i. Han peger i den modsatte retning, imens han løber på stedet. Jeg vender cyklen.

Fire gange undervejs må jeg standse og fastgøre sportstasken. Da jeg kan se byen nærme sig, trækker jeg cyklen resten af vejen med en hånd på tasken. Lærkerne synger ude over markerne.

Jeg går ind på en tankstation og sætter cyklen umiddelbart foran butikkens glasrude. Manden inde bag disken ser på mig. Jeg smiler til ham. Han kommer ud med en lottokupon i hånden.

- Den cykel her er et stykke hittegods, siger jeg. – Den tilhører en ung tjener ved navn René.
- René Flyvemaskine? Siger manden.
- Det tror jeg nok. Han serverer ude i forsamlingshuset.

Manden nikker.

- Det er ham.
- Vil du sørge for, at han far den igen? Jeg er ikke her fra byen.
- Det siger du ikke. Jo, det kan vi nok finde ud af.

Jeg takker ham og ønsker ham held og lykke med lottokuponen. Så med sportstasken i hånden. Jeg går efter kirketårnet. Når jeg er ved kirken, er der ikke langt til busstoppestedet. Klokken er kvart over to; jeg har stadig masser af tid. Jeg sveder. Det var godt, jeg fik skiftet til kjole.